

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 listopada 2020 r.

sprawy **K. C.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 197 § 2 k.k. i art. 200 § 1 k.k. i art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego w części, a w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt XXI K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego K. C. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. , Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

K. C. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od miesiąca września 2012 r. do dnia 10 kwietnia 2017 r. w S. znęcał się fizycznie i psychicznie nad konkubiną K. F. , w okresie od miesiąca września 2012 r. do dnia 20 marca 2017 r., nad jej córką małoletnią Ż. H.(16 lat), a w okresie od miesiąca września 2015 r. do dnia 10 kwietnia 2017 r., nad małoletnimi córkami J. C.(12 lat), O. C. (11 lat) i W. C. (10 lat) w ten sposób, że ubliżał im słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia, uszkodzeniem ciała, poniżał, kontrolował, stosował przemoc ekonomiczną, ograniczał wolność, wyrzucał z mieszkania, opluwał, znęcał się fizycznie poprzez bicie po całym ciele, duszenie, szarpanie, kopanie, a nadto w lutym 2017 r. rzucił W.C. na pralkę, w wyniku czego uderzyła się o półkę, czym spowodował u niej obrażenia ciała w postaci sińca okularowego i powiek oka prawego, które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, przy czym zarzuczonego mu czynu dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 listopada 2010 r., sygn. akt II K (...), za przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. art. 200 § 1 k.k. i in. na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, zmniejszoną do 3 lat i 6 miesięcy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 czerwca 2011 r., sygn. akt XXIII Ka (...), którą odbył w całości w okresie od dnia 17 grudnia 2008 r. do dnia 17 czerwca 2012 r., tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. w okresie od 2013 r. do końca września 2016 r. w S. , działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie doprowadził małoletnią poniżej lat 15 i powyżej lat 15 Ż. H. (16 lat) do poddania się innym czynnościom seksualnym poprzez dotykanie jej w miejsca intymne, całowanie, wkładanie języka w usta, głaskanie po plecach i pośladkach, w powyższym okresie czynów wskazanych dopuścił się używając także wobec pokrzywdzonej przemocy w postaci przytrzymywania za ręce oraz podstępów poprzez upijanie małoletniej, przy czym ww. czynów dopuścił się przez nadużycie stosunku zależności, przed upływem pięciu lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 listopada 2010 r.,

sygn. akt II K (...) za przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. art. 200 § 1 k.k. i in. na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, zmniejszoną do 3 lat i 6 miesięcy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 czerwca 2011 r., sygn. akt XXIII Ka (...), którą odbył w całości w okresie od dnia 17 grudnia 2008 r. do dnia 17 czerwca 2012 r., tj. o czyn z art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 199 § 3 k.k., przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

3. w okresie od 2013 r. do dnia 20 marca 2017 r. w S. rozpijał małoletnią Ż. H. w ten sposób, że wielokrotnie dostarczał jej alkoholu w postaci piwa, wódki i whisky i nakłaniał ją do spożycia alkoholu, tj. o czyn z art. 208 k.k.;

4. w okresie miesiąca lipca/sierpnia 2013 r. do miesiąca października 2013 r. w S. znęcał się nad psem rasy labrador w ten sposób, że bił go kijem, podawał alkohol i trzymał go w kontenerze na śmieci, tj. o czyn z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt XXI K (...), Sąd Okręgowy w K. uznał oskarżonego za winnego:

1. popełnienia zarzucanego mu, a opisanego w punkcie I aktu oskarżenia czynu, przy czym przyjął, że czynu tego w stosunku do małoletnich córek (...) dopuścił się w okresie od 2015 r., do dnia 10 kwietnia 2017 r., a nadto, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 listopada 2010 r., sygn. akt II K (...) za przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i art. 200 § 1 k.k. i inne na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 17 grudnia 2008 r. do dnia 17 czerwca 2012 r., czym wyczerpał znamiona występku z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności;

2. popełnienia zarzucanego mu, a opisanego w punkcie II aktu oskarżenia czynu, z tą zmianą, że przyjął, że oskarżony dopuścił się go w okresie od 2014 r. do 30 czerwca 2016 r. oraz wyeliminował z opisu czynu zapis „(16 lat)”, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy

pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 listopada 2010 r., sygn. akt II K (...) za przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i art. 200 § 1 k.k. i inne na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 17 grudnia 2008 r. do dnia 17 czerwca 2012 r., czym wyczerpał znamiona zbrodni z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 197 § 2 k.k. i art. 200 § 1 k.k. i art. 199 § 1 k.k. w zw. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. popełnienia zarzucanego mu, a opisanego w punkcie III aktu oskarżenia czynu, przy czym przyjął, że oskarżony dopuścił się go w okresie od 2015 r. do co najmniej 2016 r., czym wyczerpał znamiona występku z art. 208 k.k., za co wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

4. popełnienia zarzucanego mu, a opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia czynu, przy czym przyjął, że oskarżony dopuścił się go w okresie od maja do października 2013 r., czym wyczerpał znamiona występku z art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, za co wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w K. połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył karę łączną 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie. Nadto, Sąd I instancji orzekł wobec K. C. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do małoletnich (...) na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres 2 lat – w związku ze skazaniem go za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., obciążył oskarżonego kosztami postępowania w części oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną mu w postępowaniu przed Sądem I instancji, jak również zasądził do Skarbu Państwa na rzecz pełnomocników oskarżycielki posiłkowej oraz małoletnich pokrzywdzonych wynagrodzenie za reprezentowanie ich w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i obrońcy oskarżonego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 28 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...)

1) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. orzeczoną w pkt 1 karę pozbawienia wolności podwyższył do lat 5,
2. uchylił orzeczenia zawarte w pkt 5 i 6 zaskarżonego wyroku i w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych w pkt 2, 3 i 4 zaskarżonego wyroku oraz kary pozbawienia wolności wymierzonej w pkt 1a) orzekł karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie,
3. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżenia się do K. F. na odległość mniejszą niż 50 m. na okres 5 lat, w związku z czynem przypisanym mu w pkt 1 zaskarżonego wyroku,
4. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżenia się do Ż.H. na odległość mniejszą niż 50 m i kontaktowania się z nią na okres 5 lat w związku ze skazaniem go za czyn z pkt 2 zaskarżonego wyroku,
- 2) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy,
- 3) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną mu w postępowaniu odwoławczym,
- 4) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną K. F. w postępowaniu przed Sądem II instancji oraz
- 5) zwolnił oskarżonego od ponoszenia wydatków za II instancję oraz opłaty za obie instancje, obciążając nimi Skarb Państwa.

Kasację od wskazanego wyżej wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) wywiódł obrońca skazanego z urzędu, który zaskarżył orzeczenie w pkt 1 i 2 na korzyść skazanego i zarzucił „rażącą obrazę prawa karego procesowego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia:

1. tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak wnikliwego rozważenia wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego K. C. i nie podania w związku z tym w uzasadnieniu dlaczego zarzuty apelacji sąd uznał za niezasadne, a także poprzez brak wskazania

dlaczego poszczególne argumenty podawane przez obrońcę co do każdego z zarzutów są jedynie polemiką z ustaleniami i ocenami sądów i zarzutami co do oceny stanu faktycznego, a także w związku z powyższym naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na braku szczegółowej analizy prawidłowości ocen poszczególnych dowodów dokonanej przez sąd meriti odnośnie:

- przyczyn nieuwzględnienia zarzutu dotyczącego ponownego przesłuchania Ż. H. oraz dopuszczenia uzupełniającej opinii biegłego odnośnie składania przez nią zeznań przed sądem,
- całkowitego pominięcia okoliczności dotyczących twierdzeń świadków odnośnie preparowania dowodów w uprzednio toczącej się przeciwko oskarżonemu w sprawie zakończonej skazaniem,
- całkowitego pominięcia zeznań świadków korzystnych dla oskarżonego, przy uwypukleniu jedynie zeznań świadków zeznających na niekorzyść, pomimo że na korzyść zeznawali świadkowie nie mający bezpośrednich powiązań z rodziną K. C., a zatem nie zależało im na skazaniu lub też uniewinnieniu oskarżonego,

2. art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 200 § 2 i 201 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez uznanie, iż Sąd I instancji mógł odstąpić od dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej biegłej psycholog, w zakresie możliwości ponownego przesłuchania Ż. H. pomimo tego, iż wydanie opinii ustnej nie było poprzedzone szczegółowym i rzetelnym badaniem, a jedynie krótką rozmową pod salą rozpraw, a nadto, przesłuchanie pokrzywdzonej miało kluczowe znaczenie dla sprawy i stanowiło podstawę zarzutu zbrodni skierowanego wobec oskarżonego, zatem odmowa dokonania tej czynności powinna być poprzedzona szczegółową analizą i wnikliwym badaniem,

3. art. 376 k.p.k. w zw. z art. 185c § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., a także art. 6 ust. 3 lit. d Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez ograniczenie oskarżonemu możliwości zadawania pytań pokrzywdzonej, co istotnie wpłynęło na realizację prawa do obrony oskarżonego,

4. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. a to błędne rozpoznanie zarzutu rażącej niewspółmierności karym jedynie w oparciu o okoliczności obciążające K. C. i jedynie na tej podstawie Sąd zdecydował o

podwyższeniu kary za czyn z pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego w K. z 3 do 5 lat pozbawienia wolności, tym samym zwiększając karę łączną wymierzoną oskarżonemu do 7 lat i 8 miesięcy, pomijając zupełnie okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, a nadto Sąd Apelacyjny nie przeanalizował argumentów obrońcy o konieczności alimentowania małoletnich córek przez oskarżonego i nie odniósł się do tego argumentu w treści uzasadnienia”.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji - Sądowi Okręgowemu w K.

W odpowiedzi na kasację Zastępcy Prokuratora Rejonowego w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu bez udziału stron, wyznaczonym w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z dyspozycją art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie może być natomiast wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

Z oczywistą bezzasadnością kasacji mamy natomiast do czynienia wówczas, gdy treść sformułowanych w niej zarzutów oraz ich uzasadnienie w sposób jednoznaczny, oczywisty i niebudzący jakichkolwiek wątpliwości wskazuje, że eksponowane w nich uchybienia Sądu odwoławczego są nietrafne. Oczywista bezzasadność kasacji zachodzi w sytuacji, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, iż nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt V KK 397/17).

Taka sytuacja zaistniała właśnie na gruncie przedmiotowej sprawy, skoro żadnemu z zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wywiedzionym przez obrońcę skazanego nie można przypisać przymiotu słuszności.

Przechodząc do uwag szczegółowych wskazać należy, że za oczywiście bezzasadny uznany został zarzut skarżącego wskazujący na obrazę art. 376 k.p.k. w zw. z art. 185c § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz art. 6 ust.3 lit. d Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Wynika to w sposób oczywisty już z samego zakresu postawionych w nim zarzutów, które w istocie nie spełniają wymogów zarzutów kasacyjnych. Koniecznym przy tym wydaje się przypomnieć, że zarzut kasacji, aby był skuteczny, musi wskazywać na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej albo innego rażącego naruszenia prawa mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, którego dopuścił się Sąd odwoławczy. W omawianej sprawie Sąd II instancji nie mógł być adresatem ww. zarzutów, skoro sam tych przepisów nie stosował. To Sąd I instancji w toku prowadzonego postępowania uznał brak podstaw do ponownego przesłuchania pokrzywdzonej w trybie art. 185c § 3 k.p.k., a postawiony w kasacji zarzut jest w istocie zarzutem apelacyjnym. Sądowi odwoławczemu w realiach niniejszej sprawy skarżący mógł w tym zakresie w sposób formalnie prawidłowy zarzucić jedynie uchybienie w postaci wadliwego rozstrzygnięcia zarzutu apelacji dotyczącego tej właśnie kwestii, co skąd inąd skarżący podniósł odrębnie w innym zarzucie kasacji.

Jednak także zarzuty kasacji podające w wątpliwość prawidłowość dokonanej w przedmiotowej sprawie kontroli instancyjnej okazały się oczywiście bezzasadne. Wbrew twierdzeniu autora kasacji, Sąd Odwoławczy przeprowadził kontrolę odwoławczą z zachowaniem wymogów z art. 433 § 1 i 2 k.p.k., a swoje stanowisko uzasadnił respektując unormowania wynikające z art. 457 § 3 k.p.k. Nie pominął żadnego z zarzutów podniesionych w zwykłym środку odwoławczym. Jakkolwiek omówił je skrótowo, to jednak niewątpliwie były one wszystkie przedmiotem analizy Sądu odwoławczego, a sama zwięzłość i skrótowość uzasadnienia nie może a priori stanowić podstawy do uznania, że proces myślowy Sądu odwoławczego przeprowadzony został błędnie i wysnute w jego efekcie wnioski są również nieprawidłowe. Z argumentacji przedstawionej na str. 3 uzasadnienia bezspornie wynika, że Sąd odwoławczy zaaprobował ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, dzieląc słuszność dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych na podstawie zeznań pokrzywdzonych K. F. i Ź. H. , których zeznania były spójne i konsekwentne, a nadto znajdowały potwierdzenie w

depozycjach procesowych innych występujących w sprawie świadków. Nadto, Sąd Apelacyjny ustalił, że procedowanie Sądu a quo było wolne od uchybień w zakresie art. 167 k.p.k., 410 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Trafnie wskazał, że pod pozorem wadliwej oceny dowodów autor apelacji w rzeczywistości zmierzał do podważenia ustalonych w sprawie faktów, a jego polemiczna argumentacja nie stanowiła skutecznej przeciwwagi dla prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych. Co prawda zwięźle, niemniej jednak Sąd ad quem odniósł się również do zarzutu apelacji dotyczącego zaniechania przeprowadzenia przez Sąd dowodu z uzupełniającej opinii biegłego psychologa na okoliczność możliwości ponownego przesłuchania pokrzywdzonej Ź. H. w postępowaniu sądowym. Odwołując się do treści opinii biegłej O. Z., której wnioski nie zostały skutecznie podważone, Sąd ad quem podzielił stanowisko Sądu I instancji o braku podstaw do powtórnego przesłuchania pokrzywdzonej. Choć w uzasadnieniu Sąd ad quem odniósł się do ww. kwestii bardzo zwięźle, to jednak szerszą argumentację dla tej decyzji można odnaleźć w protokole rozprawy apelacyjnej Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 listopada 2019 r. Oddalając ponowiony na etapie postępowania odwoławczego wniosek obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z pisemnej opinii biegłego psychologa na okoliczność, czy ponowne przesłuchanie świadka Ź. H. w ramach telekonferencji lub w przyjaznym pokoju jest możliwe z uwagi na stan zdrowia psychicznego świadka, ewentualnie dowodu z pisemnej opinii uzupełniającej, Sąd Apelacyjny wskazał powodu tego rozstrzygnięcia. Wskazał, że w przedmiotowym postępowaniu został już dopuszczony dowód z opinii biegłej psycholog O. Z.. Biegła uczestniczyła w przesłuchaniu pokrzywdzonej Ź. H. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem I instancji, gdy zapis przesłuchania nie został utrwalony z przyczyn leżących po stronie sądu. Poza tym biegła wydała opinię na piśmie, następnie opinię uzupełniającą, wreszcie na rozprawie w dniu 19 grudnia 2018 r., wydała opinię, w której stwierdził brak możliwości kolejnego przesłuchania pokrzywdzonej nawet w warunkach szczególnych. Sąd ad quem przedstawił słuszną i przekonującą argumentację, że dopuszczenie wnioskowanego przez skarżącego dowodu byłoby słuszne, gdyby opinia dotychczas przedstawiona w sprawie była niepełna, niejasna, czy też zawierała sprzeczności. Zważywszy, że w przedmiotowej sprawie sytuacja taka nie

nastąpiła, Sąd ad quem, podążając za Sądem I instancji oddalił wniosek, który uprzednio już, tj. na rozprawie w dniu 5 lutego 2019 r. w tożsamy sposób rozpoznał Sąd I instancji.

Jednocześnie, Sąd II instancji uznał za zasadne oddalenie przez sąd meriti wniosku dowodowego oskarżonego o zwrócenie się do organów sądowych oraz organów ścigania o wskazanie prowadzonych przeciwko pokrzywdzonej K. F. postępowań, uznając, że ustalenie czy K. F. w przeszłości dopuszczała się zachowań sprzecznych z prawem, powodujących wszczynanie wobec niej postępowań karnych wykracza poza zakres przedmiotowy niniejszej sprawy.

Sąd II instancji rozpoznał również zarzut obrońcy oskarżonego dotyczący niewspółmierności orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Trafnie dostrzegł, że autor apelacji nie wskazał czy zarzut ten formułuje do którejś z wymierzonych wobec oskarżonego kar jednostkowych, czy też orzeczonej finalnie w ich miejsce kary łącznej. Podzielając jednak argumentację oskarżyciela publicznego odnośnie orzeczenia rażąco łagodnej kary za czyn zakwalifikowany z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., czego skutkiem było wydanie orzeczenia reformatoryjnego w zakresie wymiary kary za ten czyn, a w konsekwencji również podwyższenie wymiary kary łącznej pozbawienia wolności, zdyskredytował tym samym zarzut apelacji obrońcy oskarżonego dotyczący tej materii.

Reasumując, kontrola wyroku Sądu meriti dokonana przez Sąd odwoławczy spełnia kryteria wskazane w treści przepisu 433 § 1 i 2 k.p.k. Jest ona pełna i wbrew stanowisku obrońcy skazanego, próżno w niej doszukać się uchybień skutkujących koniecznością jej ponowienia. Z kolei zarzuty powołane w kasacji K. C. stanowią w istocie próbę wywołania kolejnej kontroli instancyjnej wyroku Sądu Okręgowego w K., a ich priorytetem jest podważenie dokonanych przez Sąd I instancji, a zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy, ustaleń faktycznych. Tymczasem jest oczywiste, że kwestionowanie w trybie kasacji zasadności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych nie jest istotą postępowania kasacyjnego i nie jest na tym etapie dozwolone (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2014 r. II KK 18/13 LEX nr 1415117).

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnej przyczyny odwoławczej ani innej przywołanej w kasacji rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Sytuacja materialna K. C. przemawiała za zwolnieniem go, na podstawie art. 624 k.p.k., od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego. Natomiast o wynagrodzeniu dla obrońcy skazanego - adw. M. G. za sporządzenie i wniesienie kasacji orzeczono na podstawie § 17 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z Dz.U.2019.18 j.t.).

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.